

НАЙ-ПОСЛЕ ТИШИНА

Кротостъ

Съжалявам, че четеш всички тези писма.
Съжалявам, че в словата, кълна ти душата.
Съжалявам, че тез шепоти дълбоки, лани не пророних.
Съжалявам, че крещи, пее ми се всичко що ти пиша.
Съжалявам, че по-добре не мога и да пиша.
Съжалявам, за всеки път що гореше ти главата, а аз стоях си под водата.
Съжалявам, че зная само по теб, за теб да страдам.
Съжалявам, че дори в дيريا ми безкрайна, всички тези думи изгубиха си гласа.
Вземи тез слова прости, грозни. Вземи ги, да зная че друго да крия, не ми остана.

Лъстожаръ

Оголи камата си студена, злочеста.
Наостри и ноктите злокобни, безмилостни.
Увий юмруци в стъкла и бръшлян.
Пронижи, все де кръв ми текне.
Прокърви гърба, с нокти безпощадни.
И лице от бой обезобрази с юмруци яростни.
Бъди всичко най-грозно, бъди всичко най-проклето.
И лъжи, и ме убивай.
И кълни, и ме отричай.
За да мога това от теб което тъй проклинаш. С усмивка топла и ласка гальовна, да обгърна като своя.

Мужъ

Ах, копнея в огъня със теб да се метна.

¹ Авторът е студент по философия в Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“.

Жадувам през жаравата твоя сама да не танцуваш.
Искам в най-тъмните кошмари, както в най-светлий мечти до теб сам аз да бдя.
Ох, със стени безкрайни, високи ме обграждаш.
С шепот ме отпращаш,
и в забвение ме оставяш.
И какво остава да се мъча и тлея за дето не мога до тебе да грея.
Сурово бездушие да осиновя, че сетне да ми спре рева.
Или да рухна тотално както всеки смъртен би.
Но не нещо гнило пъкло виждам аз.
Няма как да ставаш сянката подмината, шума исчут, лъча ослепяващ.
Ти не беше друга, друга не ще и станеш.
Друга не те виждам.
В калъпи бездушни или с форми чужди.
Оприличена си ми само ти, истинска.

Умиръ

Да узнавам все повече и повече.
Една искра пали в мен
Детско ли, не мога да позная.
Вирва в мене един пламък пишен.
Един цвят багреник изпълва, що стои ми пред очите.
Жала злокобна не може под сянката место да си намери.
Разбира ли главата повече за тебе,
сърцето замълчава, дъха по-топъл става.
Користта ми явна, жалея, жадува погълната от мрака.

Оумление

Узнавайки те се лутам в несвят.
Разбирайки те е лабиринт се менящ,

Близка ми идваш, защо далечна те виждам?
Ясна те чувам, защо няма ми думаш?

Цената за доверието ти, дори дявола не определи.
Честността ти прогаря снагата курава.

Пътят ми към теб, като борба кръвопролитна.
Понякога се чудя, дали не е война погина.

С лудост главата ми изпълни.
С болест тялото ми прокълни!

Вярата ми в страх удави.
Душата ми в забвение изпрати!

Дори да не го искаш ти, а то само си така реши.
Безщялно ме обречи!

Стига да е теб, и демона ще прегърна.
Стига да е за теб, плата непосилна не ще открия!

Аз съм битката безвремна, Ти си победата безценна.

Крушение

Да зная, да не жаля, що диря дириш чужда.
Да зная, с друг искаш да си видиш края.

Как уви уби ума ме, що знае кво дириш у други.
Как да не трепна, що над мене тегна тъга от липсата на твоята тъма.

И как да очаквам в дирята ти вярна, на вяра сляпа да се вричам че друг неумолимо след тебе
тича. И как той би на ада издържал за да не види момент без теб.

Съзрял в тъмата твоите красоти.
Черните огньове покровил, ръката му на кожата ти да
лежи.

Че това така да бъде, архето ми тлее в неговите дири.
Че това така да е било, порутен, съкрушен, изстрадал си гнетя.

Поне знам, борбата ми спечелил някой друг.
Поне виждам, мястото си не намирам.

[Без заглавие]

Всеки стих от заглавие лишено.

Всяка книга без титла я обричам.

И кажи ми как да окова?

Как мога да осакатя?

Тоз образ музен, с който си дарила.

Ленив, сетен, мимолетен.

Краен, кварен, нетраен.

Муза си не в блага с божествена слана.

Цяла вечност:

Да рисувах, рисувал бих те.

Да пеех, гласа ми тих никога не би.

Да свирех, мелодия вековна ще ехти.

Уви да пиша ми остава

То па едно писане просташко.

Да петни и низи.

Ти, която си завършена, както си.

И тъй оставям всеки летопис и ред безначален.

За мойта муза да узнае.

Ни дума на земята или език в устата

Би ми стигнало, да ти опиша края.

Клеймо

Дойдох ти - душа закърняла, прокудената ми снага.

Зърна ме - обвивката ми овехтяла, прогнилата ми стряга.

Погали ме - ласката челична, държа и топля в моя тлен.

Дари ме - целувката трагична, горя отново, в твоя плен.

Нокти снежни, алени -

с мръсна кръв петня.

Коси черни, сяйни -

с гнила кожа гнетя.

Нечистия ми дух, чиста воля носи - Посвещава ти тия глоси.